

[PDF udgave \(506 KB\)](#)

Medlemme af Folketingets Europaudvalg
stedfortrædere

Journalnummer
400.C.2-0

Kontor
EUK

27. maj 2004

Med henblik på mødet i Folketingets Europaudvalg den 4. juni 2004 – dagsordenspunkt rådsmøde (retlige og indre anliggender) samt møde i Det Blandede Udvalg med deltagelse af Norge og Island på ministerniveau den 8. juni 2004 – vedlægges Justitsministeriets notat om de punkter, der forventes optaget på dagsordenen.

Kære udenrigsminister.

Vedlagt sender jeg aktuelt notat vedrørende de sager inden for Justitsministeriets ansvarsområde, der forventes behandlet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 8. juni 2004, idet jeg skal anmode om, at materialet oversendes til Folketingets Europaudvalg.

Det bemærkes, at det aktuelle notat ligeledes vil blive oversendt til Folketingets Retsudvalg.

Med venlig hilsen

Lene Espersen

Oversigt over aktuelle notater vedrørende de sager inden for Justitsministeriets ansvarsområder, der forventes behandlet på rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island den 8. juni 2004.

Side:

19	Dagsordenspunkt 1	Rammeafgørelse om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af afgørelser om konfiskation.
20-20	Dagsordenspunkt 2	Opfølgning på Det Europæiske Råds erklæring af 25. marts 2004 om bekæmpelse af terrorisme. [Punktet bliver eftersendt]
21-24	Dagsordenspunkt 3	Rådets afgørelse om delvis gennemførelse af Schengen-acquis'et i Storbritannien.
25-32	Dagsordenspunkt 4	Nye funktioner i SIS II.
33-34	Dagsordenspunkt 5	Udnævnelse af Europol direktør.
35-36	Dagsordenspunkt 6	Opfølgning på Dublin konference om EU's narkotikastrategi.
37-37	Dagsordenspunkt 7	Rådets forordning vedrørende Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug. KOM(2003) 808 endelig. UDGÅET
38-38	Dagsordenspunkt 8	Rådets beslutning om udveksling af oplysninger om, risikovurdering af og kontrol med nye narkotiske stoffer og nye syntetiske stoffer. KOM(2003) 560 endelig. UDGÅET
39-40	Dagsordenspunkt 9	Aktivitetsrapport for den fælles kontrolinstans i Eurojust for 2003.
41-44	Dagsordenspunkt 10	Rådsafgørelser om ændring af afgørelse 2000/820/RIA om oprettelse af Det Europæiske Politiakademi (CEPOL).
45-47	Dagsordenspunkt 11	Ændring af budgettet for SISNET i 2004.
48-49	Dagsordenspunkt 12	Europols budget for 2005.
50-51	Dagsordenspunkt 13	Ændring af Europols budget for 2004.
52-53	Dagsordenspunkt 14	Europols årsrapport 2003.

Dagsordenspunkt 1: Rammeafgørelse om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af afgørelser om konfiskation.

Revideret notat. Ændringerne er markeret med kursiv.

1. Baggrund.

På sit møde i december måned 1998 godkendte Det Europæiske Råd en handlingsplan udarbejdet af Rådet og Kommissionen med henblik på gennemførelse af Amsterdam-traktatens bestemmelser om et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Et af formålene med planen er, at der gennem fælles handling inden for det politimæssige og strafferetlige samarbejde skal iværksættes en intensiveret indsats for blandt andet at forebygge og bekæmpe organiseret kriminalitet, navnlig terrorisme, menneskehandel, overgreb mod børn, ulovlig våbenhandel, korruption samt svig.

Målet skal blandt andet nås gennem et tættere samarbejde mellem medlemslandenes politimyndigheder og de retlige myndigheder. Det fremgår af handlingsplanen, at der inden to år efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden bør iværksættes en proces med henblik på at forenkle procedurerne for gensidig anerkendelse af kendelser og domme i straffesager.

I forbindelse med Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. - 16. oktober 1999 blev rammerne for det fremtidige arbejde med henblik på gensidig anerkendelse af kendelser og domme i straffesager fastlagt, jf. konklusionernes pkt. 33, 36 og 37, der har følgende indhold:

”33. En øget gensidig anerkendelse af retsafgørelser og domme vil sammen med den nødvendige indbyrdes tilnærmelse af lovgivningen kunne lette samarbejdet mellem myndighederne og fremme den retlige beskyttelse af den enkeltes rettigheder. Det Europæiske Råd støtter derfor princippet om gensidig anerkendelse, der efter dets mening bør være hjørnестenen i det retlige samarbejde inden for EU på både det civilretlige og det strafferetlige område. Princippet bør gælde for såvel domme som andre afgørelser truffet af retlige myndigheder.”

”36. Princippet om gensidig anerkendelse bør også gælde kendelser, der afsiges under straffesagens forberedelse, især når de giver de kompetente myndigheder mulighed for hurtigt at sikre bevismateriale og beslaglægge aktiver, der let kan flyttes; bevismateriale, der på lovlig vis er indsamlet af myndighederne i en medlemsstat, bør kunne fremlægges for domstolene i de øvrige medlemsstater under hensyn til de dér gældende regler.”

”37. Det Europæiske Råd anmoder Rådet og Kommissionen om inden december 2000 at vedtage et program med foranstaltninger med henblik

4

på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse. I forbindelse med dette program bør der også sættes et arbejde i gang med hensyn til et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument og de aspekter af retsplejen, som det skønnes nødvendigt at vedtage fælles minimumsstandarder for, således at princippet om gensidig anerkendelse lettere kan gennemføres under overholdelse af medlemsstaternes grundlæggende retsprincipper.”

Rådet vedtog den 29. november 2000 i overensstemmelse med konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere et program for foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager. Pkt. 3.3. i programmet har følgende ordlyd:

”Mål: Forbedre fuldbyrdelsen i en medlemsstat af en afgørelse, truffet i en anden medlemsstat, om konfiskation, navnlig med henblik på tilbagelevering til offeret for en strafbar handling under hensyntagen til den europæiske konvention af 8. november 1990 om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold.

Foranstaltning nr. 18: Undersøge navnlig hvorvidt de i artikel 18 i 1990-konventionen fastsatte grunde til nægtelse af fuldbyrdelse af en konfiskationsforanstaltning alle er forenelige med princippet om gensidig anerkendelse, og hvordan man, uden at dette berører Fællesskabets beføjelser, kan forbedre mulighederne for anerkendelse og umiddelbar fuldbyrdelse i en medlemsstat af en afgørelse truffet af en anden medlemsstat med henblik på at beskytte offerets interesser, når en sådan afgørelse følger af straffedommen.”

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 blev der opnået politisk enighed om et forslag til rammeafgørelse om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller materiale. Rammeafgørelsen er vedtaget den 22. juli 2003 og offentliggjort i EF-Tidende den 2. august 2003 (EFT2002/C184/8). Rammeafgørelsen forpligter medlemsstaterne til at fuldbyrde afgørelser om beslaglæggelse, der er truffet i en anden medlemsstat.

På denne baggrund har Danmark i forbindelse med det danske formandskab i 2. halvår af 2002 fremsat et forslag til en rammeafgørelse om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af afgørelser om konfiskation. Forslaget skal ses i sammenhæng med et andet dansk forslag til rammeafgørelse om konfiskation af udbytte, redskaber og formuegoder fra strafbart forhold, som der blev opnået politisk enighed om den 19. december 2002. Forslaget er offentliggjort i EF-Tidende den 2. august 2002 (EFT2002/C184/8).

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 19. december 2002 drøftede Rådet spørgsmålet om deling af konfiskerede aktiver.

På rådsmødet den 5. – 6. juni 2003 drøftede Rådet spørgsmålet om en definition af formuegoder og spørgsmålet om dobbelt strafbarhed.

5

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 2. – 3. oktober 2003 drøftede Rådet spørgsmålet om, hvorvidt fuldbyrdelse af en udenlandsk afgørelse om konfiskation skal kunne afslås med henvisning til manglende overholdelse af grundlæggende retsprincipper i domsstaten, samt spørgsmålet om deling af konfiskerede aktiver (”asset sharing”).

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 19. februar 2004 drøftede Rådet på ny spørgsmålet om en afvisningsgrund med henvisning til manglende overholdelse af grundlæggende retsprincipper i artikel 6 i TEU. Rådet drøftede endvidere fuldbyrdelsesstatens mulighed for at afvise at fuldbyrde en konfiskationsafgørelse, som er baseret på reglerne om udvidet konfiskation i rammeafgørelsen om konfiskation af udbytte, redskaber og formuegoder fra strafbart forhold.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 30. marts 2004 drøftede Rådet på ny spørgsmålet om en afvisningsgrund med henvisning til manglende overholdelse af grundlæggende retsprincipper i artikel 6 i TEU. Desuden drøftede Rådet spørgsmålet

om, hvorvidt begrebet ”genstand” bør medtages i rammeafgørelsen, samt spørgsmålet om hvornår og til hvem der ville kunne fremsendes konfiskationsanmodninger. Endelig drøftedes muligheden for at give afslag på at fuldbyrde en konfiskationsafgørelse under henvisning til territorialprincippet.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 29. – 30. april 2004 drøftede Rådet på spørgsmålet om en afvisningsgrund med henvisning til manglende overholdelse af grundlæggende retsprincipper i artikel 6 i TEU og spørgsmålet om muligheden for at give afslag på at fuldbyrde konfiskationsafgørelse under henvisning til territorialprincippet. Der blev på rådsmødet opnået enighed om rammeafgørelsen, idet der dog udestod et spørgsmål om udarbejdelse af det certifikat, som skal benyttes i forbindelse med fremsendelse af en anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation i en anden EU-medlemsstat end den medlemsstat, hvor afgørelsen om konfiskation er truffet.

Udkastet til rammeafgørelsen forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 29. april 2004 med henblik på at opnå politisk enighed om udkastet til certifikat.

2. Indhold.

Forslaget, der er udarbejdet med hjemmel i artikel 31, litra a), og artikel 34, stk. 2, litra b), i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU), indebærer, at afgørelser om konfiskation afsagt i en medlemsstat som udgangspunkt skal anerkendes af den medlemsstat, der skal gennemføre afgørelsen, uden yderligere formaliteter og gennemføres omgående på samme måde, som hvis der havde været tale om en national afgørelse. Herudover indeholder forslaget bestemmelser om deling af konfiskerede aktiver.

Artikel 1 fastslår, at rammeafgørelsen ikke indebærer nogen ændring af medlemsstaternes pligt til at respektere de grundlæggende rettigheder og de grundlæggende retsprincipper, der er fastlagt i artikel 6 i TEU.

6

Forslagets artikel 2 indeholder definitioner af de begreber, der anvendes i rammeafgørelsen.

”Udstedelsesstaten” defineres som den medlemsstat, hvor en domstol har truffet en afgørelse om konfiskation i forbindelse med en straffesag.

”Fuldbyrdelsesstaten” er den medlemsstat, hvor en afgørelse om konfiskation er sendt til med henblik på fuldbyrdelse.

”Afgørelse om konfiskation” defineres som en endelig sanktion eller foranstaltning pålagt af en domstol efter en retssag vedrørende en eller flere forbrydelser, og som medfører en endelig berøvelse af formuegoder.

Et ”formuegode” defineres som et formuegode af enhver art som fast ejendom, løsøre samt juridiske dokumenter, der beviser adkomst til eller rettigheder over formuegoder, som domstolen i udstedelsesstaten har besluttet udgør udbyttet af en lovovertredelse eller et aktiv, der helt eller delvist svarer til værdien af dette udbytte, eller redskaber eller genstande anvendt i forbindelse med en sådan lovovertredelse, eller som domstolen i udstedelsesstaten har besluttet skal konfiskeres med hjemmel i bestemmelser om udvidet konfiskation som defineret i udkastet til rammeafgørelse om

konfiskation af udbytte, redskaber eller formuegoder fra strafbart forhold, eller skal konfiskeres med hjemmel i andre bestemmelser om udvidet konfiskation.

”Udbytte” defineres som enhver økonomisk fordel, der kan bestå af alle former for formuegoder, som stammer fra lovovertrædelser.

”Redskaber” defineres som enhver form for formuegode, der anvendes eller påtænkes anvendt til at begå en eller flere forbrydelser.

”Kulturgoder”, der er en del af medlemsstaternes nationale kulturarv, defineres i overensstemmelse med Rådets direktiv 93/7/EØF af 15. marts 1993 om tiltagelevering af kulturgoder, som ulovligt fjernes fra en medlemsstats område.

Endelig fremgår det, at hvor den straffesag, som giver anledning til konfiskation involverer prædikatsforbrydelse såvel som hvidvaskning af penge, skal en lovovertrædelse efter artikel 7, 3. litra f, alene forstås som prædikatsforbrydelsen.

Efter artikel 3 skal medlemsstaterne meddele Rådssekretariatet, hvilke nationale myndigheder, der er kompetente til at udstede og fuldbyrde afgørelser i medfør af rammeafgørelsen.

Efter artikel 4 kan afgørelser om konfiskation vedrørende et pengebeløb fremsendes direkte fra den udstedende myndighed til den fuldbyrdende myndighed i den medlemsstat, hvor den udstedende myndighed har formodning om, at den fysiske eller juridiske person, over for hvem afgørelsen er truffet, har ejendom eller indkomst. Afgørelser om konfiskation vedrørende en bestemt løsøregenstand fremsendes til den fuldbyrdende myndighed i den medlemsstat, hvor det pågældende formuegode

7

befinder sig. Ved fremsendelsen skal der vedlægges den i bilaget til rammeafgørelsen optrykte attest. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten, der har truffet afgørelse om konfiskation, skal undertegne attesten og erklære, at oplysningerne er korrekte. Attesten indeholder blandt andet oplysninger om den person og den lovovertrædelse, som afgørelsen vedrører. I de tilfælde, hvor udstedelsesstaten ikke kan finde frem til, hvor en person har ejendom eller indkomst (ved udbyttekonfiskation), eller hvor den pågældende genstand befinder sig (ved genstandskonfiskation), kan den pågældende medlemsstat sende konfiskationsanmodningen til det sted, hvor den pågældende person har fast bopæl eller hvor en juridisk person har registreret hovedsæde.

Efter artikel 4a kan en konfiskationsanmodning som hovedregel alene sendes til en fuldbyrdende myndighed af gangen. En konfiskationsanmodning vedrørende en specifik løsøregenstand kan dog bl.a. sendes til flere fuldbyrdesstater på samme tid, hvis udstedelsesstaten har en formodning om, at løsøregenstande, som er omfattet af konfiskationsanmodningen, befinder sig i forskellige medlemsstater, eller hvis der er behov for handling i flere fuldbyrdende stater. For så vidt angår konfiskation af et pengebeløb, kan en konfiskationsanmodning sendes til flere fuldbyrdende myndigheder, hvis det f.eks. ikke har været muligt at beslaglægge pengebeløbet i henhold til rammeafgørelsen om indefrysning, eller hvis der i en enkelt fuldbyrdesstat ikke er mulighed for at konfiskere hele det beløb, som er omfattet af den pågældende konfiskationsanmodning.

Artikel 5 fastlægger anvendelsesområdet for rammeafgørelsen. Anvendelsesområdet er fastlagt efter de samme principper som i rammeafgørelsen om den europæiske

arrestordre m.v., rammeafgørelsen om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale og udkastet til rammeafgørelse om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestraffe.

Der sondres således for så vidt angår anvendelsesområdet mellem forbrydelser på en såkaldt positiv-liste og andre forbrydelser. Positiv-listen omfatter blandt andet terrorisme, menneskehandel, seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi, ulovlig handel med narkotika, ulovlig handel med våben, bestikkelse, svig, hvidvaskning, falskmøntneri, miljøkriminalitet, menneskesmugling, manddrab, racisme, bortførelse og bedrageri. Listen er udarbejdet med udgangspunkt i de lovovertrædelser, som er omfattet af Europol-konventionen og bilaget til denne konvention.

Hvis afgørelsen om konfiskation vedrører en forbrydelse på listen, og denne forbrydelse kan medføre frihedsstraf inden for en strafferamme på mindst tre år i domsstaten, gælder der ikke noget krav om dobbelt strafbarhed, d.v.s. at forholdet ikke nødvendigvis skal være strafbart i fuldbyrdesstaten.

For så vidt angår forbrydelser, der ikke er omfattet af listen, vil kravet om dobbelt strafbarhed fortsat finde anvendelse, men det understreges, at anvendelsen af kravet om dobbelt strafbarhed skal anvendes fleksibelt, således at kravet om dobbelt strafbarhed anses for opfyldt, hvis de handlinger, der er grundlag for afgørelsen om konfiskation, helt eller delvist svarer til en lovovertrædelse i fuldbyrdeslandet.

8

Rådet kan med enstemmighed beslutte at tilføje yderligere lovovertrædelser på listen.

Efter artikel 6 skal en afgørelse, der er fremsendt i overensstemmelse med artikel 4, anerkendes af fuldbyrdesstatens kompetente myndigheder uden yderligere formaliteter og gennemføres omgående, som hvis der havde været tale om en national afgørelse. Hvis anmodningen om konfiskation vedrører et bestemt formuegode, kan det aftales, at fuldbyrdesstaten kan fuldbyrde konfiskationen i form af et krav om at betale et pengebeløb, der svarer til værdien af formuegodet. Vedrører anmodningen om konfiskation et pengebeløb skal fuldbyrdesstatens kompetente myndighed, i det omfang det er nødvendigt, omregne beløbet til den valuta, som anvendes i fuldbyrdesstaten. Dette skal ske på grundlag af valutakursen på tidspunktet for den pågældende konfiskationsafgørelse.

Fuldbyrdesstaten kan dog afslå anerkendelse og fuldbyrdelse, hvis der i medfør af artikel 7 er grundlag for at afslå fuldbyrdelsen, jf. nedenfor.

Artikel 7 omhandler de tilfælde, hvor fuldbyrdesstaten kan beslutte ikke at fuldbyrde en afgørelse om konfiskation.

Det gælder for det første tilfælde, hvor den i artikel 4 nævnte attest ikke er udarbejdet, eller hvor der er alvorlige mangler ved attesten.

Dernæst kan fuldbyrdesstaten afslå fuldbyrdelsen, hvis det fastslås, at fuldbyrdelse vil være i strid med forbuddet mod dobbelt strafforfølgning.

Fuldbyrdelse kan endvidere afslås, hvis den lovovertrædelse, som afgørelsen vedrører, ikke udgør en lovovertrædelse efter fuldbyrdesstatens lovgivning, og lovovertrædelsen ikke er omfattet af positiv-listen i artikel 5.

Herudover kan fuldbyrdsstaten afslå at anerkende afgørelsen, hvis den person, som afgørelsen vedrører, nyder immunitet eller privilegier, der efter lovgivningen i fuldbyrdsstaten gør det umuligt at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation.

Fuldbyrdelse kan desuden afslås, hvis tredjemands rettigheder gør det umuligt at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation, eller hvis afgørelsen om konfiskation er truffet som udeblivelsesdom, og den berørte person enten ikke har været tilsagt personligt eller via en repræsentant til retssagen, eller ikke har tilkendegivet, at vedkommende er indforstået med, at der sker konfiskation.

Fuldbyrdelse kan endvidere afslås, hvis afgørelsen om konfiskation er en følge af en lovovertrædelse, som efter fuldbyrdsstatens lovgivning helt eller delvist betragtes som begået på dennes territorium, eller hvor lovovertrædelsen er begået uden for udstedelsesstatens territorium, og fuldbyrdsstatens lovgivning ikke hjemler adgang til retsforfølgning for tilsvarende lovovertrædelser, når de er begået uden for fuldbyrdsstatens område.

Herudover kan fuldbyrdelse i visse tilfælde afslås, hvis afgørelsen om konfiskation er

9

truffet i henhold til bestemmelser om udvidet konfiskation, dog således at fuldbyrdsstatens kompetente myndighed skal fuldbyrde konfiskationsanmodningen, i det omfang det efter national ret ville være muligt at foretage konfiskation i tilsvarende nationale sager.

Endelig kan fuldbyrdsstaten afslå at anerkende og fuldbyrde afgørelsen, hvis der er indtrådt forældelse i fuldbyrdsstaten, og lovovertrædelsen hører under fuldbyrdsstatens jurisdiktion.

Udstedelsesstaten skal som udgangspunkt høres, inden fuldbyrdsstaten træffer beslutning om ikke at fuldbyrde en afgørelse om konfiskation.

Efter artikel 8 skal medlemsstaterne gennemføre regler, der gør det muligt for interesserede parter, herunder tredjemand i god tro, at råde over retsmidler med opsættende virkning i forbindelse med anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation. Appel af anerkendelsen og fuldbyrdelsen skal ske i fuldbyrdsstaten. Der er i den forbindelse ikke adgang til at appellere selve konfiskationsafgørelsens substans. Indgivelse af klage kan have opsættende virkning i henhold til national ret i fuldbyrdsstaten.

Artikel 9 vedrører de tilfælde, hvor fuldbyrdsstaten kan udsætte fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation. Dette kan ske, hvis fuldbyrdsstaten ved konfiskation af et pengebeløb anser det for sandsynligt, at fuldbyrdelsen vil føre til konfiskation af mere end det samlede beløb, som er angivet i konfiskationsanmodningen, eller hvis afgørelsen om konfiskation er påklaget, jf. artikel 8 ovenfor, eller hvis fuldbyrdelsen vil skade en igangværende strafferetlig efterforskning i fuldbyrdsstaten, eller i tilfælde, hvor formuegodet allerede er omfattet af en påbegyndt konfiskationssag i fuldbyrdsstaten. Herudover kan fuldbyrdelsen udsættes, hvis fuldbyrdsstaten finder det nødvendigt at oversætte afgørelsen om konfiskation.

Udstedelsesstaten skal straks underrettes om en beslutning om at udsætte fuldbyrdelsen af afgørelsen. Fuldbyrdsstaten skal – i overensstemmelse med national ret – sikre den fortsatte tilstedeværelse af formuegodet med henblik på senere fuldbyrdelse af den pågældende konfiskationsafgørelse samt sikre at fuldbyrdelsen straks finder sted, når

der ikke længere er grundlag for at udsætte fuldbyrdelsen.

Artikel 10 omhandler den situation, hvor fuldbyrdesstaten modtager flere anmodninger om fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation, og den berørte person ikke har tilstrækkelige midler til, at alle afgørelser om konfiskation kan fuldbyrdes. I sådanne tilfælde skal fuldbyrdesstaten beslutte, hvilke afgørelser der skal fuldbyrdes. Afgørelsen skal træffes under behørig hensyntagen til alle forhold, herunder lovovertrædelsernes grovhed, og om det konfiskerede beløb skal anvendes til dækning af erstatningskrav.

Artikel 11 indebærer, at det som hovedregel er fuldbyrdeslandets lovgivning, der finder anvendelse på fuldbyrdelsen, dog således at afgørelser om konfiskation over for juridiske personer skal fuldbyrdes, selv om fuldbyrdesstaten ikke kan pålægge

10

juridiske personer strafferetligt ansvar. Herudover kan fuldbyrdesstaten ikke anvende forvandlingsstraf, medmindre udstedelsesstaten har givet samtykke hertil. Hvis en del af beløbet i tilfælde af udbyttekonfiskation inddrives i en anden stat, skal dette beløb fratrækkes det beløb, der konfiskeres i fuldbyrdesstaten.

Ifølge artikel 12 kan såvel fuldbyrdesstaten som udstedelsesstaten træffe afgørelse om benådning eller amnesti, hvorimod alene udstedelsesstaten kan tage stilling til en ansøgning om fornyet prøvelse af afgørelsen.

I henhold til artikel 12a vil fremsendelse af en konfiskationsanmodning til en eller flere fuldbyrdesstater ikke være til hinder for, at udstedelsesstaten selv fuldbyrder den pågældende konfiskationsafgørelse. I de tilfælde, hvor en konfiskationsanmodning sendes til flere fuldbyrdesstater på samme tid, må den totale værdi af det konfiskerede ikke overstige beløbet i konfiskationsafgørelsen. Udstedelsesstaten skal i den forbindelse sørge for at holde eventuelle fuldbyrdesstater underrettet om risikoen for ”overkonfiskation” og om, hvorvidt konfiskation har fundet sted i udstedelsesstaten eller i en anden fuldbyrdesstat.

Efter artikel 13 skal fuldbyrdesstaten straks afslutte fuldbyrdelsen af afgørelsen, hvis der fra udstedelsesstaten modtages underretning om en beslutning eller foranstaltning, der medfører, at dommen ikke længere kan fuldbyrdes, eller hvis anmodningen om fuldbyrdelse af andre grunde trækkes tilbage.

Artikel 14 vedrører fordelingen af konfiskerede formuegoder. I de tilfælde, som vedrører konfiskation af formuegoder af en værdi under 10.000 euro, vil hele beløbet tilfalde fuldbyrdesstaten. I alle andre sager skal 50% af de konfiskerede formuegoder overføres fra fuldbyrdesstaten til udstedelsesstaten.

Konfiskerede formuegoder, som vedrører andet end penge, skal enten sælges, hvorefter provenuet fordeles efter de ovenfor anførte retningslinjer, overføres til udstedelsesstaten eller afhændes efter de gældende nationale regler i fuldbyrdesstaten

Konfiskerede formuegoder, som må anses som værende kulturgoder, som er del af fuldbyrdesstatens nationale kulturarv, skal ikke overdrages til udstedelsesstaten.

I de tilfælde hvor fuldbyrdesstaten har omkostninger, som er ud over det sædvanlige, kan denne anmode udstedelsesstaten om, at de skal deles om disse omkostninger.

Den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten skal efter artikel 15 straks underrette udstedelsesstaten om en række forhold, herunder navnlig når fuldbyrdelsen er gennemført, eller når hele eller dele af afgørelsen ikke fuldbyrdes.

Artikel 15a vedrører spørgsmålet om refusion. Bestemmelsen fastslår, at hvis fuldbyrdsstaten i henhold til sin lovgivning er ansvarlig for skade, der er forvoldt over for berørte parter mv. i forbindelse med fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation, refunderer udstedelsesstaten de beløb, fuldbyrdsstaten har ydet i erstatning, medmindre skaden eller en del af skaden udelukkende skyldes

11

fuldbyrdsstatens handlemåde. De nationale erstatningsregler berøres ikke heraf.

Attesten, der fremsendes sammen med afgørelsen om konfiskation, jf. artikel 4, skal efter artikel 16 oversættes til fuldbyrdsstatens officielle sprog.

Artikel 17 indebærer, at fuldbyrdsstaten bortset fra de i artikel 14 nævnte tilfælde ikke kan kræve omkostninger dækket af udstedelsesstaten.

Artikel 18 fastslår, at rammeafgørelsen ikke berører anvendelsen af gunstigere bestemmelser om fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation i andre aftaler eller ordninger mellem medlemsstaterne. Artikel 19 og 20 vedrører rammeafgørelsens gennemførelse og ikrafttræden.

3. Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet har den 20. november 2002 afgivet udtalelse om forslaget. Europa-Parlamentet har i den forbindelse fremsat enkelte ændringsforslag og i øvrigt støttet forslaget til rammeafgørelse.

4. Høring.

Forslaget har været drøftet på møder med deltagelse af blandt andet Rigspolitchefen, Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet.

Forslaget er sendt i høring hos Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Københavns Byret, Præsidenten for Retten i Århus, Præsidenten for Retten i Odense, Præsidenten for Retten i Roskilde, Politidirektøren i København, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Landsforeningen af beskikkede advokater, Politifuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark, Advokatrådet, Amnesty International samt Det Danske Center for Menneskerettigheder.

Justitsministeriet har modtaget høringssvar fra Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Københavns Byret, Rigspolitchefen, Politidirektøren i København, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Landsforeningen af beskikkede advokater, Advokatrådet og Det Danske Center for Menneskerettigheder.

Præsidenten for Vestre Landsret og Præsidenten for Københavns Byret har meddelt, at man ikke finder anledning til at udtale sig om forslaget, Rigspolitchefen har oplyst, at Rigspolitiet ikke har politifaglige bemærkninger til forslaget, Den danske

art. Politidirektøren i København har meddelt, at forslaget ikke giver anledning til bemærkninger udover visse sproglige ændringsforslag. Landsforeningen af beskikkede advokater har henledt opmærksomheden på, at forslaget vil medføre, at man for så vidt angår en meget bred vifte af lovovertrædelser opgiver kravet om dobbelt strafbarhed, at der i forhold til den nuværende konvention om straffedommes internationale retsvirkninger er flere sikkerhedsgarantier, som vil bortfalde ved forslagets gennemførelse, og at der kan være afgørende betænkeligheder ved uden videre at acceptere afgørelser, der er afsagt af andre nationale domstole. Foreningen kan derfor ikke anbefale forslaget.

Advokatrådet har anført, at den foreslåede rammeafgørelse indebærer, at danske domstole i fremtiden vil være forpligtet til at fuldbyrde konfiskationsafgørelser truffet i andre EU-lande uden nogen selvstændig vurdering af sagen. Endvidere indebærer rammeafgørelsen, at danske domstole vil være forpligtet til at gennemføre udenlandske afgørelser om konfiskation i tilfælde, hvor der ikke efter dansk ret ville være hjemmel til at foretage konfiskation, eller hvor det forhold, der danner grundlag for anmodningen, ikke er strafbart i Danmark.

Advokatrådet finder, at kravet om dobbelt strafbarhed som betingelse for at imødekomme udenlandske anmodninger om konfiskation m.v., fortsat bør finde anvendelse. Baggrunden er, at der ikke er en sådan ensartethed i lovgivningerne i de nuværende og kommende EU-lande, at danske domstole uden forudgående prøvelse af forholdet bør have pligt til at udføre en udenlandsk beslutning. Advokatrådet finder endvidere, at Danmark bør afvente de anbefalinger, som det Jurisdiktionsudvalg, der blev nedsat af Justitsministeriet den 11. juli 2002, fremkommer med, før Danmark tiltræder rammeafgørelsen.

Advokatrådet har anbefalet, at begrebet konfiskation, der i udkastet er defineret som en ”sanktion eller foranstaltning” der pålægges af en domstol ændres, således at ordet ”sanktion” udgår af definitionen. Baggrunden herfor er, at konfiskation efter dansk ret ikke er en sanktion i betydningen straf. Advokatrådet bemærker endvidere, at opstillingen i artikel 5 af den række af forbrydelser, der uden krav om dobbelt strafbarhed skal kunne begrunde konfiskation, er for upræcis og foreslår, at listen i artikel 5 udfyldes af samtlige medlemslande ved som bilag til rammeafgørelsen at medtage en udtømmende liste for hver medlemsland over de bestemmelser, der falder inden for de forbrydelsestyper, der opregnes i artikel 5. Advokatrådet finder det endvidere af afgørende betydning, at såvel attesten som den bagvedliggende afgørelse oversættes af hensyn til fuldbyrdelseslandets muligheder for at prøve, om der er uoverensstemmelse mellem attesten og den bagvedliggende afgørelse. Advokatrådet stiller endelig spørgsmålstegn ved bestemmelsen i artikel 7, stk. 2, litra g, hvorefter anmodning om fuldbyrdelse kan afslås, hvis de judicielle myndigheder i fuldbyrdelseslandet har besluttet enten ikke at indlede retsforfølgning for den lovovertrædelse, der er grundlag for anmodningen, eller når personen i en medlemsstat har været genstand for en endelig afgørelse for samme forhold, som udelukker yderligere retsforfølgning, idet bestemmelsen efter Advokatrådets opfattelse nok er rimelig, men skaber en situation, hvor personer der

i fuldbyrdelseslandet har været sigtet for strafbart forhold stilles bedre, end personer der i fuldbyrdelseslandet ikke har været sigtet fordi forholdet der ligger til grund for anmodningen, ikke er strafbart efter fuldbyrdelseslandets lovgivning.

5. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har senest været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 25. maj 2004.

6. Subsidiaritetsprincippet.

Udkastet til rammeafgørelse er ikke i strid med subsidiaritetsprincippet.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Efter § 1 i lov nr. 323 af 4. juni 1986, som ændret ved lov nr. 291 af 24. april 1996 og lov nr. 280 af 25. april 2001, om international fuldbyrdelse af straf m.v., kan udenlandske afgørelser om straf m.v. fuldbyrdes her i landet, og danske afgørelser om straf m.v. fuldbyrdes i udlandet efter reglerne i loven.

Danmark ratificerede den 3. marts 1971 den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommens internationale retsvirkninger. Herudover har Danmark ratificeret FN-konventionen af 20. december 1998 imod ulovlig handel mod narkotika og psykotrope stoffer samt Europarådets konvention af 8. december 1990 om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold.

Efter § 4 i lov om international fuldbyrdelse af straf kan afgørelser, som er omfattet af den europæiske konvention om straffedommens internationale retsvirkninger, fuldbyrdes efter reglerne i konventionens afsnit II, jf. afsnit I. Efter artikel 2 i konventionen finder afsnit II blandt andet anvendelse på afgørelser om konfiskation.

Herudover følger det af § 5a i lov om international fuldbyrdelse af straf, at afgørelser om konfiskation, som er omfattet af FN-konventionen imod ulovlig narkotikahandel og psyketropiske stoffer eller den europæiske konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold, kan fuldbyrdes efter reglerne i lovens kapitel 3, når konventionens betingelser er opfyldt. Henvisningen til kapitel 3 indebærer, at afgørelser om konfiskation, der er omfattet af de to konventioner, kan fuldbyrdes på samme måde som afgørelser, der er omfattet af den europæiske konvention om straffedommens internationale retsvirkninger.

I lovens kapitel 4 er der fastsat fælles regler om behandlingen af sager om fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser i Danmark. Det følger således af § 6, at sager, som skal afgøres af en domstol her i landet, indbringes for byretten på det sted, hvor den pågældende bor. I øvrigt gælder i henhold til lovens § 7 retsplejelovens regler om straffesagers behandling for retten, i det omfang konventionen og loven ikke

indeholder modstående regler.

For så vidt angår fuldbyrdelse af afgørelser truffet i de øvrige nordiske lande finder lov om samarbejde mellem Finland, Island, Norge eller Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. anvendelse, jf. lov nr. 214 af 31. maj 1963, som ændret ved lov nr. 322 af 4. juni 1986, lov nr. 291 af 24. april 1996, lov nr. 433 af 31. maj 2000 samt lov nr. 280 af 25. april 2001.

Efter lovens § 1 kan afgørelser om konfiskation, som er truffet i Finland, Island, Norge eller Sverige, fuldbyrdes her i landet, ligesom danske afgørelser om konfiskation kan fuldbyrdes i de øvrige nordiske lande.

I medfør af lovens § 17 finder fuldbyrdelse sted efter begæring fra vedkommende myndighed i Finland, Island, Norge eller Sverige. Det er efter § 18 en betingelse for fuldbyrdelse, at afgørelsen kan fuldbyrdes i det land, hvor afgørelsen er truffet.

Efter § 20 sker fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation i overensstemmelse med dansk ret, herunder de danske regler om benådning. For så vidt angår forældelse af adgangen til fuldbyrdelse gælder alene reglerne i det land, hvor afgørelsen om konfiskation er truffet.

Ved cirkulære nr. 220 af 16. december 1963, som ændret ved cirkulære nr. 148 af 3. august 1994, er der i tilslutning til loven fastsat en række supplerende bestemmelser om samarbejdet med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v.

Efter § 12, jf. § 6, i cirkulæret sker gennemførelse her i landet af afgørelser om konfiskation truffet i Finland, Island, Norge og Sverige efter begæring fra de relevante myndigheder i de nævnte lande. Politiet i den politikreds, hvor den pågældende har bopæl eller ophold, afgør om begæringen bør imødekommes.

Formålet med forslaget til rammeafgørelse er at gennemføre princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation. Hensigten er, at en afgørelse om konfiskation truffet i ét medlemsland skal anerkendes og fuldbyrdes på samme måde, som fuldbyrdelsen af nationale afgørelser om konfiskation.

Herved ligger forslaget i forlængelse af rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre m.v., rammeafgørelsen om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale og udkastet til rammeafgørelse om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte.

Der vil efter forslaget til rammeafgørelse alene være begrænsede muligheder for at efterprøve en afgørelse om konfiskation truffet i en anden medlemsstat, ligesom fuldbyrdelse alene kan afslås under henvisning til én af de i rammeafgørelsen opregnede afslagsgrunde.

For så vidt angår afgørelser truffet uden for de nordiske lande giver de danske bestemmelser – sammenholdt med bestemmelserne i de tre ovennævnte konventioner

– imidlertid de danske myndigheder en række muligheder for at afslå fuldbyrdelsen af en udenlandsk afgørelse om konfiskation. Det er således efter de gældende regler blandt andet mulighed for at afslå en anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation, hvis at det forhold, der ligger til grund for afgørelsen, ikke er strafbart her i landet.

Derimod vil afgørelser om konfiskation truffet i Finland, Island, Norge og Sverige som udgangspunkt automatisk blive anerkendt og fuldbyrdet, hvis betingelserne i lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. er opfyldt.

Efter forslaget til rammeafgørelse vil kravet om dobbelt strafbarhed alene kunne gøres gældende, hvis den lovovertrædelse, som konfiskationen vedrører, ikke er omfattet af listen over lovovertrædelser i forslagets artikel 5. De danske myndigheder vil således ikke have mulighed for at efterprøve, om kravet om dobbelt strafbarhed er opfyldt, hvis afgørelsen om konfiskation vedrører en lovovertrædelse, der er omfattet af listen.

Uanset listen over lovovertrædelser er begrænset til forbrydelser, der må antages at være strafbare i alle medlemslande, herunder i Danmark, vil gennemførelse af rammeafgørelsens ordning, herunder gennemførelse af selve proceduren for fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation, indebære, at der fastsættes særlige regler herom i dansk ret.

For så vidt angår provenuet fra konfiskation tilfalder dette som udgangspunkt den danske statskasse både for så vidt angår danske afgørelser om konfiskation og i forbindelse med fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser om konfiskation i Danmark. Den del af forslaget, der vedrører fordeling af de konfiskerede midler, og som indebærer, at det konfiskerede som udgangspunkt skal tilbageføres til domslandet, vil derfor kræve lovændringer.

Rammeafgørelsen forventes gennemført i dansk ret ved et lovforslag om international fuldbyrdelse af straf m.v., som tillige omfatter rammeafgørelsen om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismidler og udkastet til rammeafgørelse om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte.

Forslaget til rammeafgørelse skønnes ikke at have statsfinansielle konsekvenser. Det bemærkes, at pligten til overførelse af konfiskerede midler til domsstaten, modsvares af en tilsvarende ret til modtagelse af sådanne midler i situationer, hvor afgørelser om konfiskation er truffet i Danmark.

8. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Udkastet til rammeafgørelse tillige med et grundnotat om forslaget blev oversendt til Folketingets Europaudvalg den 13. november 2002 og til Folketingets Retsudvalg den 21. november 2002.

Retsudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 19. december 2002. Aktuelle notater blev oversendt til udvalgene henholdsvis den 6. og den 11. december 2002. Udkastet har endvidere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 5. – 6. juni 2003. Aktuelle notater blev oversendt til udvalgene den 26. maj 2003.

Udkastet til rammeafgørelse været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 2. – 3. oktober 2003. Aktuelle notater blev oversendt til udvalgene henholdsvis den 25. september 2003 og den 26. september 2003.

Udkastet til rammeafgørelse har været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 27. – 28. november 2003. Aktuelle notater blev oversendt til udvalgene den 24. oktober 2003.

Udkastet til rammeafgørelse har været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 27. – 28. november 2003. Aktuelle notater blev oversendt til udvalgene den 24. oktober 2003.

Udkastet til rammeafgørelse har endvidere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 19. februar 2004.

Udkastet til rammeafgørelse har endvidere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 30. marts 2004.

Udkastet til rammeafgørelse har endvidere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 29. – 30. april 2004.

Dagsordenspunkt 3: Rådets afgørelse om delvis gennemførelse af Schengen-acquis'et i Storbritannien.

Nyt notat.

1) Baggrund.

Ved Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 blev Schengen-samarbejdet integreret i Den Europæiske Union. De nærmere regler i forbindelse med Schengen-samarbejdets integration følger af en protokol (Schengen-protokollen), der

Efter artikel 4 i Schengen-protokollen kan Storbritannien til enhver tid anmode om helt eller delvist at deltage i Schengen-reglerne. Rådet træffer afgørelse om anmodningen med enstemmighed blandt Schengen-landene og repræsentanten for Storbritanniens regering.

Rådet imødekom ved sin afgørelse af 29. maj 2000 Storbritanniens anmodning om at deltage i visse dele af Schengen-reglerne (2000/365/EF, EFT L 131 af 1.6.2000, s. 43).

Rådets afgørelse giver Storbritannien mulighed for at deltage i visse dele af Schengen-acquis'et, herunder de bestemmelser i Schengen-reglerne, der vedrører oprettelse og drift af Schengen-informationssystemet, undtagen de bestemmelser, der vedrører de i artikel 96 omhandlede indberetninger om uønskede udlændinge og de øvrige bestemmelser i tilknytning hertil.

Ifølge artikel 6, stk. 1, i rådsafgørelsen af 29. maj 2000 får Schengen-bestemmelserne virkning mellem Storbritannien og de øvrige Schengen-lande ved en afgørelse truffet af Rådet. Rådet kan i den forbindelse beslutte at fastsætte forskellige datoer for de forskellige bestemmelsers virkning efter emneområde.

I forbindelse med Storbritanniens anmodning om deltagelse i visse dele af Schengen-acquis'et er der iværksat en evaluering af Storbritannien med henblik på at vurdere, hvorvidt Storbritannien er klar til deltagelse i Schengen-acquis'et. Evalueringen er gennemført med tilfredsstillende resultat for så vidt angår de emner, der er relevante i forhold til det foreliggende forslag til rådsafgørelse.

Det forventes, at formandskabet i forbindelse med rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island den 8. juni 2004 vil fremlægge et forslag til Rådets afgørelse vedrørende gennemførelsen i Storbritannien af dele af bestemmelserne i Schengen-acquis'et med henblik på vedtagelse.

2) Indhold.

19

Forslaget til rådsafgørelse fremsættes under henvisning til Rådets afgørelse af 29. maj 2000 om godkendelse af Storbritanniens anmodning om deltagelse i visse bestemmelser i Schengen-acquis'et og særligt under henvisning til afgørelsens artikel 6, der nærmere fastlægger, hvorledes disse bestemmelser finder anvendelse.

Ifølge forslagens artikel 1 er det udelukkende de bestemmelser i Schengen-konventionen, der er nævnt i rådsafgørelsen af 29. maj 2000 artikel 1 a(i), der gennemføres i Storbritannien med det foreliggende forslag til rådsafgørelse. Det betyder, at Storbritannien tiltræder bestemmelser i Schengen-konventionen om ledsageforanstaltninger (artikel 26 og 27), politisamarbejde (artikel 39, 40, 42 (for så vidt den vedrører artikel 40), 43 (for så vidt den vedrører artikel 40), 44, 46, 47 (med undtagelse af stk. 2, litra c), gensidig retshjælp i straffesager (artikel 48-53), straffedommes negative retsvirkninger (artikel 54-58), udlevering (artikel 59 og 61-66), overførelse af fuldbyrdelseskompetence i straffesager (artikel 67-69), narkotika (71-73,

75 og 76 samt erklæring 3 i slutteksten vedrørende artikel 71, stk. 2) og beskyttelse af personoplysninger (artikel 126-130 (for så vidt angår de bestemmelser, som Storbritannien deltager i)).

Desuden finder bestemmelserne nævnt i rådsafgørelsen af 29. maj 2000 artikel 1 b (tiltrædelsesaftaler), bestemmelserne nævnt i artikel 1 c(i) (afgørelser vedtaget af Schengen-Eksekutivkomitéen for så vidt de vedrører de bestemmelser, hvori Storbritannien deltager i medfør af artikel 1 a) og bestemmelserne nævnt i artikel 1 d(i) (erklæringer vedtaget af Schengen-Eksekutivkomitéen for så vidt de vedrører de bestemmelser, hvori Storbritannien deltager i medfør af artikel 1 a) anvendelse på Storbritannien.

For så vidt angår bestemmelserne om Schengen-informationssystemet (SIS) og databeskyttelse i øvrigt, vil Storbritannien ikke umiddelbart tiltræde disse, men derimod fortsætte med at arbejde frem imod gennemførelsen af bestemmelserne på et senere tidspunkt.

Særligt for så vidt angår Gibraltar, fremgår det, at bestemmelserne angivet i artikel 5, stk. 2 i rådsafgørelsen af 29. maj 2000 finder anvendelse mellem Gibraltar og de øvrige Schengen-lande. Bortset fra Schengen-konventionens artikel 40, 42, 43 og 44 (for så vidt den vedrører forfølgelse og observation over grænserne) og 64 samt Schengen-Eksekutivkomitéens afgørelse om oprettelse af Det Stående Udvalg for Schengen-konventionen (SCH/Com-ex (98) 26) drejer det sig om de samme bestemmelser, som finder anvendelse mellem Storbritannien og de øvrige Schengen-lande.

Endelig fremgår det af udkastet til rådsafgørelse, at den senere udvikling af Schengen-acquis'et i form af retsakter, der er vedtaget efter rådsafgørelsen af 29. maj 2000, også skal finde anvendelse på Storbritannien og Gibraltar. De relevante retsakter fremgår af en udtømmende liste, der er vedlagt udkastet til rådsafgørelse. For så vidt angår to af retsakterne, fremgår det af bilaget, at de ikke skal finde anvendelse på Gibraltar.

20

Det er endnu ikke fastlagt, hvornår bestemmelserne finder anvendelse mellem på den ene side Storbritannien/Gibraltar og på den anden side de øvrige Schengen-lande.

Det fremgår af forslaget artikel 2, at rådsafgørelsen træder i kraft dagen efter offentliggørelse i Den Europæiske Unions Tidende.

3) Europa-Parlamentet.

Sagen har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet til udtalelse.

4) Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af sagen.

5) Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 25. maj 2004.

6) Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

7) Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Forslaget ses ikke at have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

8) Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Ved aktuelt notat af 12. november 1999 blev forslaget til rådsafgørelse om Storbritanniens anmodning om at deltage i visse bestemmelser i Schengen-reglerne forelagt for Folketingets Europaudvalg med henblik på forhandlingsoplæg og Folketingets Retsudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 2. –3. december 1999. Samme forslag blev forelagt for Folketingets Europaudvalg og Folketingets Retsudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 29. – 30. maj 2000.

Dagsordenspunkt 4: Nye funktioner i SIS II.

Nyt notat.

1. Baggrund.

Som led i Schengen-samarbejdet er der oprettet et fælles informationssystem (Schengen-informationssystemet), der ved hjælp af elektronisk søgning giver de myndigheder, der er udpeget af Schengen-landene, adgang til indberetninger om personer og genstande til brug for grænsekontrollen og for anden politi- og toldkontrol i de enkelte lande samt for administrationen af udlændingelovgivningen. Schengen-informationssystemet består af en national del i hvert medlemsland (N.SIS) og en central teknisk støttefunktion (C.SIS), som er beliggende i Strasbourg.

Bestemmelserne vedrørende Schengen-informationssystemet (SIS) findes i Schengen-konventionens afsnit IV (artikel 92 – 119).

Ved Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 blev Schengen-reglerne integreret i Den Europæiske Union. I den forbindelse blev der ikke taget stilling til retsgrundlaget for Schengen-konventionens bestemmelser vedrørende Schengen-informationssystemet. Disse bestemmelser betragtes derfor som retsakter baseret på afsnit VI i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU), jf. artikel 2, stk.

I 2. afsnit, sidste punktum, i protokollen om integrationen af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union (Schengen-protokollen), der ved Amsterdam-traktaten er knyttet som bilag til TEU og Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (TEF).

Det eksisterende Schengen-informationssystem (SIS) er dimensioneret til maksimalt at indeholde oplysninger for så vidt angår 18 lande (de 15 nuværende medlemsstater samt yderligere tre lande) og giver således ikke mulighed for at medtage oplysninger fra yderligere lande i forbindelse med udvidelsen af Den Europæiske Union.

Etableringen af et ændret og udvidet Schengen-informationssystem (SIS II) med mulighed for tilslutning af yderligere lande er på denne baggrund en forudsætning for de nye medlemsstaters aktive deltagelse i Schengen-samarbejdet. Etableringen af SIS II vil endvidere give mulighed for at gennemføre forbedringer inden for en række områder for så vidt angår anvendelsen af Schengen-informationssystemet.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) og mødet i Det Blandede Udvalg den 28.-29. maj 2001 blev det besluttet, at udgifter til udvikling af SIS II i 2001 afholdes over anlægsbudgettet for C.SIS. Endvidere vedtog Rådet en række konklusioner vedrørende udviklingen af SIS II, hvori det bl.a. anføres, at udviklingen af SIS II bør have højeste prioritet, at der i Fællesskabets budget for 2002 bør afsættes de fornødne midler med henblik på udviklingen af SIS II, ligesom

22

der bør udarbejdes udkast til de fornødne retsakter med henblik på gennemførelsen af udviklingsarbejdet.

På denne baggrund vedtog Rådet på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) og mødet i Det Blandede Udvalg den 6.-7. december 2001 henholdsvis en rådsforordning (2001/2424/EF, EFT L 328 af 13. 12 2001, s. 4) og en rådsafgørelse (EFT L 328 af 13. 12 2001, s. 1) om udviklingen af den anden generation af Schengen-informationssystemet (SIS II), og Kommissionen har på denne baggrund indledt udviklingsarbejdet.

Danmark deltog ikke i vedtagelsen af ovennævnte forordning, jf. protokollen om Danmarks stilling. Danmark meddelte ved skrivelse af 27. maj 2002, at Danmark i henhold til artikel 5 i protokollen om Danmarks stilling havde truffet afgørelse om at gennemføre forordningen i dansk ret. Forordningens gennemførelse krævede ikke lovændringer i Danmark.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg den 13.-14. juni 2002 blev der opnået enighed om en række rådskonklusioner vedrørende SIS II. Konklusionerne blev efterfølgende vedtaget af Rådet den 17. juni 2002.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg den 5.-6. juni 2003 vedtog Rådet konklusioner vedrørende bl.a. tilrettelæggelsen af det videre arbejde med SIS II. I konklusionerne identificerede Rådet en række nye funktioner i SIS II, der syntes at være fuldstændig eller vidtrækkende enighed om, og som de relevante arbejdsgrupper i Rådet derfor skulle arbejde videre med, med henblik på at gennemføre disse funktioner fra ibrugtagningen af SIS II.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg den 29.-30. april 2004 vedtog Rådet konklusioner vedrørende placering, ledelse og finansiering af SIS II.

Kommissionen forventer i løbet af juni 2004 at kunne underskrive en kontrakt med en tilbudsgiver om den tekniske udvikling af SIS II. Kommissionen har i den forbindelse tilkendegivet, at Rådet senest i juni 2004 bør træffe beslutning om, hvilke nye funktioner SIS II teknisk skal kunne håndtere fra tidspunktet for systemets ibrugtagning, med henblik på, at den valgte tilbudsgiver kan påbegynde arbejdet med udviklingen af SIS II hurtigst muligt efter kontraktunderskrivelsen.

Rådet skal på et senere tidspunkt tage stilling til den detaljerede udformning af de nye funktioner i SIS II samt en række spørgsmål om bl.a. juridisk grundlag og databeskyttelse i tilknytning til de nye funktioner.

I forbindelse med rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 8. juni 2004

23

forventes formandskabet derfor at præsentere et udkast til rådskonklusioner om nye funktioner i SIS II med henblik på vedtagelse.

9) Indhold.

Formandskabets forslag til rådskonklusioner forventes at indeholde en angivelse af de funktioner, som SIS II skal indeholde. Det forventes at dreje sig om:

- 1) funktioner, der allerede findes i det eksisterende SIS,
- 2) funktioner, der vil blive optaget i SIS i medfør af Rådets forordning nr. 871/2004 af 29. april 2004 om indførelse af nye funktioner i Schengen-informationssystemet, bl.a. med henblik på terrorismebekæmpelse og Rådets afgørelse om samme emne,
- 3) funktioner beskrevet i afsnit II.1(b) i konklusionerne vedtaget på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 5.-6. juni 2003,
- 4) den tekniske mulighed for at indsætte oplysninger i de eksisterende SIRENE-formularer i SIS II,
- 5) indførelsen af en ny kategori af indberetning vedrørende mindreårige, der ikke må forlade Schengen-området, og
- 6) den tekniske mulighed for at udveksle oplysninger om stjalne og mistede pas med Interpols database.

Ad 1) Funktioner, der allerede findes i det eksisterende SIS

Dette punkt drejer sig om de funktioner, der allerede findes i det eksisterende

SIS som beskrevet i Schengen-konventionens afsnit IV (artikel 92-119).

Ad 2) Funktioner, der vil blive optaget i SIS i medfør af Rådets forordning nr. 871/2004 af 29. april 2004 om indførelse af nye funktioner i Schengen-informationssystemet, bl.a. med henblik på terrorismebekæmpelse og Rådets afgørelse om samme emne

Forslaget tager med dette punkt højde for de ændringer i SIS' funktioner, der er vedtaget med Rådets forordning nr. 871/2004 af 29. april 2004 om indførelse af nye funktioner i Schengen-informationssystemet, bl.a. med henblik på terrorismebekæmpelse, og som forventes vedtaget på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 8. juni 2004 med Rådets afgørelse om samme emne.